

Αθωνική

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 49 - ΔΡΧ. 50

Πολιτεία

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΘΕΟΥ

Ἁγίου Νεκταρίου

Θεός ἐμοί δόξα καί πλοῦτος καί καύχημα. Θεός τό γλυκύτατον καί ἡδιστον ὑπέρ πᾶν πρᾶγμα. Θεός τό μελέτημα καί ἐντρύφημα. Θεοῦ πνοῆς ἡ ψυχὴ μου δημιουργημα. Θεοῦ πλάσμα τό σῶμα μου. Θεοῦ εἰμί ὅλων εἰκῶν. Θεοῦ θεία χάριτι γένος. Θεόθεν μοι τό εἶναι, τό κινεῖσθαι· θεόθεν τό ἀναπνεῖν, θεόθεν τό φθέγγεσθαι (τό ὁμιλεῖν) ἔλαβον.

Θεῶ καθ' ἐκάστην τό πνεῦμα παρατίθημι. Θεῶ τās εὐχάς μου, ὅσαι ὦραι, προσάγω. Θεῶ ζῶ καί δουλεύω καί πάρειμι. Θεόν τόν μέγαν καί ἰσχυρόν καί ζῶντα πάροχον καί συλλήπτορα καί τελειωτήν τῶν καλῶν εὐμοιῶ (ἔχω τήν εὐτυχία νά ἔχω). Θεόν ἐπόπτην, ὦν καί νοῶ καί λέγω καί πράττω καί πλουτῶ. Θεόν Κριτήν φοβερόν τῶν ἐν ἐμοί πεπραγμένων ἐκδέχομαι. Θεόν ἵλεων καί συγγνώμονα ἔχω. Θεόν μακρόθυμον καί πολυέλεον ὁμολογῶ. Θεόν σωτήρα καί λυτρωτήν μου καί Κύριον ἀνακηρύττω.

Θεόν ἀρχήν τῶν πάντων γινώσκω. Θεόν δοτήρα τῶν αγαθῶν οἶδα. Θεόν προνοητήν καί ἐπόπτην ἐπίσταμαι (γνωρίζω καλά). Θεόν πάνσοφον καί παντογνώστην, τόν γινώσκοντα τά τε μέλλοντα καί τά παρόντα καί τά παρελθόντα ἐπιγινώσκω. Θεόν αγαθόν καί ἅγιον καί δίκαιον καί ἀληθινόν ὑμῶ καί δοξάζω καί εὐλογῶ καί ὑπερυψῶ. Θεόν φιλόανθρωπον προσκυνῶ καί λατρεύω.

Θεῶ πιστεύω. Ἐπί Θεόν ἐλπίζω καί τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου ἀνατίθημι. Θεόν, τήν πηγὴν τῆς ἀγάπης ἀγαπῶ καί ἐπιποθῶ. Πρὸς τόν Θεόν ἡ ψυχὴ μου σπένδεται (γίνεται προσφορά). Πρὸς τόν Θεόν ἡ διάνοιά μου ἀνυψουμένη ἐπαναπαύεται.

Τόν Θεόν ἡ καρδιά μου ἐπιποθεῖ. Ἐνα Θεόν τρισήλιον, τήν τρισυπόστατον θεότητα, ὁμολογῶ· μίαν Θεότητα ἀναρχον, αἰδίων, ἀπλην, ὑπερούσιον, ἀμέριστον κηρύττω· τήν αὐτὴν Μονάδα καί Τριάδα· ὅλην Μονάδα τήν αὐτὴν, καί ὅλην Τριάδα τήν αὐτὴν· Μονάδα ὅλην κατ' οὐσίαν τήν αὐτὴν, καί Τριάδα ὅλην κατὰ τās ὑποστάσεις τήν αὐτὴν πιστεύω καί ὁμολογῶ· διότι μία Θεότης ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, μία δύναμις, μία σύναξις, μία προσκύνησις ἢ τῆς ὁμοουσίου Τριάδος· διότι **μία καί ἡ αὐτὴ φύσις καί οὐσία τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.**

Ταῦτα ὁμολογῶ καί πιστεύω καί κηρύττω καί φθέγγομαι (ὁμιλῶ).

✘ Ὁ πλοῦτος, ἡ δόξα, τό κάλλος εἶναι ματαιότης, διότι μένουν ἐδῶ. Ἡ ἐλεημοσύνη ὅμως, ἡ ὑπομονή, ἡ ἀνεξικακία καί γενικῶς οἱ ἀρετές δέν εἶναι ματαιότης, διότι σέ συνοδεύουν καί στήν ἄλλη ζωὴ.

✘ Νά παρακαλοῦμε τόν Θεό νά μᾶς δίνη δύναμι νά θυμώμαστε τά καλά πού μᾶς

κάνουν οἱ ἄλλοι καί τά κακά τά ὁποῖα κάνουμε ἐμεῖς στούς ἄλλους καί νά ξεχνᾶμε τά καλά τά ὁποῖα προσφέραμε ἐμεῖς στούς ἄλλους καί τά κακά τά ὁποῖα μᾶς κάνουν αὐτοί.

Γέρων Ἐπιφάνιος

✘ Νά ἔχετε διαφάνεια. Νά εἰσθε εἰλικρινεῖς. Πέρα γιά πέρα. Τό ναί νά εἶναι ναί. Καί τό ὄχι, ὄχι. Μὴν ξεχνάτε ποτέ τοῦτο: Ὁ, τι ἔχετε στήν καρδιά, δέν ὑποχρεοῦσθε νά τό ἔχετε καί στά χεῖλη. Μά, ὄ, τι ἔχετε στά χεῖλη, εἶναι ἀπαραίτητο νά τό ἔχετε καί στήν καρδιά.

✘ Νά ἀρκεῖσθε σ' αὐτά πού σᾶς λέγουν. Μὴ προσπαθῆτε νά ἀποσπάσετε μέ πλάγιους τρόπους ἀπό τόν ἄλλο κάτι πού δέν θέλει νά σᾶς τό εἶπῃ ἀπό ὀνόμος του.

Γέρων Ἰωήλ

✘ Ὁ Χριστός εἶναι νέα ζωὴ. **Ὁ Χριστός εἶναι τό πᾶν.** Εἶναι ἡ χαρὰ, εἶναι ἡ ζωὴ, **εἶναι τό φῶς, τό φῶς τό ἀληθινόν,** πού κάνει τόν ἄνθρωπο νά χαίρεται, νά πετάη, νά βλέπη ὅλα, νά βλέπη ὅλους, νά πονᾶ γιά ὅλους, νά θέλη ὅλους μαζί του, ὅλους κοντά στό Χριστό.

✘ Λοιπόν, ἔτσι πράγματι πρέπει νά βλέπωμε τό Χριστό. **Εἶναι φίλος μας, εἶναι ἀδελφός μας, εἶναι ὁ, πικαλό καί ὠραῖο. Εἶναι τό πᾶν.** Ἀλλά εἶναι φίλος καί τό φωνάζει: **Ἄς ἔχω φίλους, βρέ, δέν τό καταλοβαίνετε; Εἶμαστε ἀδελφία.** Βρέ, ἐγὼ δέν εἶμαι... δέν βαστάω τήν κόλασι στό χέρι, **δέν σᾶς φοβερίζω, σᾶς ἀγαπάω. Σᾶς θέλω νά καίρεστε μαζί μου τὴ ζωὴ.** Κατάλαβες;

Γέρων Πορφύριος

✘ Ὅποιος κουράζεται γιά τόν πλησίον του, ἀπό καθαρὴ ἀγάπη, ξεκουράζεται μέ τήν κούρασι. Ἐνῶ ἐκεῖνος πού ἀγαπάει τόν ἑαυτό του καί τεμπελιάζει, κουράζεται καί μέ τό νά κάθεται.

✘ Ὁ χειρότερος ἁμαρτωλός εἶναι ὁ ἀχάριστος.

Γέρων Παῖσιος

«**Ο**ποιος επιθυμεί την απόκτηση αυτής της μεγάλης ἀρετής που είναι τό θεμέλιο όλων των αγαθών και θύρα των μυστηρίων του Θεού και χωρίς κόπο νίκη κατά των ἐχθρῶν και πιό ἀναγκαία ἀπό κάθε ἀρετή και φτερά της προσευχῆς και ἐνοίκησι του Θεού στην ψυχή, χρωστέι νά ὑπομένη κάθε δοκιμασία, ἡ ὁποία πρόκειται νά ἔλθῃ ἀπό τούς ἐχθρούς και ἀπό τούς πολλούς και ποικίλους λογισμούς, τούς ὁποίους κανείς δέν μπορεί νά ἐννοήσῃ τελείως, οὔτε νά μιλά γι' αὐτούς ἢ νά τούς βρῆ, παρά μόνο ὁ ἐφευρέτης της κακίας Διάβολος.

«**Α**ς ἔχη θάρρος ὁ ἄνθρωπος αὐτός· διότι, ἂν νικήσῃ τούς πειρασμούς οἱ ὁποῖοι ἐρχονται κατεπάνω του μέ τόσο βία και συγκρατῆ τόν νοῦν του ὥστε νά μήν ὑποχωρῆ στους λογισμούς που φυτρῶνουν μέ-

σα στην καρδιά του, θά νικήσῃ διά μιᾶς ὅλα τά πάθη. Διότι δέν εἶναι αὐτός που νίκησε, ἀλλά ὁ Χριστός που ἤλθε μέσα του μέ τήν πίστι. Γι' αὐτούς τούς ἀνθρώπους λέγει ὁ Κύριός μας ὅτι "εἰ ἔχετε πίστιν ὡς κόκκον συνάπεως, ἐλέγετε ἂν τῇ συκαμίνω ταύτη, ἐκριζώθητι και φυτεύθητι ἐν τῇ θαλάσῃ και ὑπήκουσεν ἂν ὑμῖν".

«**Α**λλά, κ' ἂν ὁ λογισμός του ἐξασθενήσῃ και

ὑποχωρήσῃ, νά μή δειλιάσῃ, οὔτε νά ἀπελπισθῆ οὔτε νά νομίζῃ ὅτι προέρχονται ἀπό τή ψυχή του ἐκεῖνα που λέγονται ἀπό τόν ἀρχηγό του κακοῦ τόν Διάβολο. Ἀλλά νά πράττῃ μέ ἐπιμέλεια και ὑπομονή τήν κατά δύναμι ἐργασία των ἀρετῶν και τή φύλαξι των ἐντολῶν, μέ ἡσυχία και ἀπραξία κατά Θεό και ἀποχή ἀπό ἐκούσιους λογισμούς. Ἔτσι, ἀφοῦ κινήσῃ ὁ ἐχθρός κάθε μηχανή και φαντασία νύκτα και ἡμέρα, και δῆ ὅτι δέν προσέχει στά παιγνίδια και τά σχήματα και ὅλα τά νοήματα μέ τά ὁποῖα προσπαθεῖ νά τόν τρομάξῃ, ἐνώ δέν εἶναι ἄλλο παρά ψεύτικα παιγνίδια, θά βαρεθῆ και θά φύγῃ.

«**Ε**τσι, ἀφοῦ μάθῃ μέ τήν πείρα ὁ ἐργάτης των ἐντολῶν του Χριστοῦ τήν ἀδυναμία του ἐχθροῦ, δέν φοβάται πλέον τίς μηχανές του ἀλλά κάνει ἀνεμπόδιστα ὅ, τι θέλει κατά τό θεῖο θέλημα, διότι **μέ τήν πίστι στερεώνεται και βοηθεῖται ἀπό τόν Θεό**, στόν ὁποῖο πίστεψε, ὅπως λέγει ὁ Κύριός μας "πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι". **Ἐπειδῆ δέν εἶναι αὐτός που πολεμεῖ τόν ἐχθρό, ἀλλ' ὁ Θεός**· ὁ ὁποῖος φροντίζει γι' αὐτόν μέσω τῆς πίστεως, ὅπως ὁ προφήτης λέγει: "τόν Ὑψιστον ἔθου καταφυγῆν σου".

«**Ε**νας τέτοιος ἄνθρωπος δέν φροντίζει πλέον καθόλου γιά τίποτε, διότι μέ τήν πίστι ἔχει τόλμη και ἐπιχειρεῖ τά πάντα, ὅπως και ὁ Ἀββᾶς Ἰσαάκ ἀναφέρει: "Ἀπόκτησε πίστιν ἐν σεαυτῷ ἵνα καταπατήσῃ τούς ἐχθρούς σου". Διότι δέν ζῆ πλέον σάν αὐτεξούσιος ἀλλά ὁδηγεῖται σάν κάποιον ὑποζύγιον ἀπό τό θέλημα του Θεοῦ ὅπως ὁ προφητικός λόγος ἀναφέρει: "Κτηνώδης ἐγενήθην παρά σοί, κάγώ διαπαντός μετά σου". Θέλεις, λέγει στόν Θεό, νά μέ ἀναπαύσῃς δίνοντάς μου τή γνώσι σου; Δέν ἀντιλέγω. Θέλεις πάλιν γιά χάρι ταπεινώσεως νά παραχωρήσῃς νά ἔχω πειρασμούς; Εἶμαι πάντοτε σύμφωνος· δέν ἔχω τίποτε δικό μου νά κάμω. Χωρίς Ἐσένα οὔτε θά ἐρχόμουν ἀπό τό μηδέν στην ὑπαρξι, οὔτε νά ζῆσω οὔτε νά σωθῶ μπορῶ.

«**Ο**τι θέλεις κάμε τό πλάσμα Σου. Πιστεύω ὅτι ἐπειδῆ εἶσαι ἀγαθός, θά κάμῃς ἀγαθά σ' ἐμένα μέ τούς τρόπους της θείας οικονομίας Σου, και ἂν ἀκόμη γιά τό

συμφέρον μου δέν τά γνωρίζω. Μά οὔτε και εἶμαι ἀξίος νά τά μάθω, γιά νά ἔχω ἀνακούφισι· ἴσως και νά μή μέ συμφέρῃ. Οὔτε τολμῶ νά ζητήσω ἐλάφρυνσι ἀπό κάποιον πόλεμο, παρ' ὅλο που εἶμαι ἀδύνατος και μέ καταπονοῦν ὅλα, ἀφοῦ δέν γνωρίζω τί μέ συμφέρει.

«**Ε**σύ γνωρίζεις τά πάντα, και ὅπως γνωρίζεις, κάμε· μόνο νά μήν ἀποτύχῃ ὁ, τι κι' ἂν συμβῆ, ἀλλά εἴτε θέλω, εἴτε δέν θέλω, σῶσε με· και αὐτό πάλι ἂν Σοῦ ἀρέσῃ. **Ἐγώ δέν ἔχω δικό μου θέλημα**. Εἶμαι μπροστά Σου σάν ἀψυχος. Τήν ψυχή μου ἐμπιστεύομαι στά ἀμόλυντα χέρια Σου, και σ' αὐτήν τή ζωή και στή μέλλουσα. Ἐσύ, Κύριε ὅλα

μπορεῖς και ὅλα γνωρίζεις και κάθε καλό θέλεις γιά ὅλους, και ποθεῖς πάντοτε τή σωτηρία μου· αὐτό δέ εἶναι φανερό ἀπό

ὅλες τίς εὐεργεσίες που ἔκαμες και κάνεις πάντοτε σέ μᾶς κατά Χάρι, φανερά και κρυφά, ὅσες γνωρίζουμε και ὅσες δέν γνωρίζουμε, και ἀπό τήν ἀκατανόητη συγκατάβασί Σου σ' ἐμᾶς, Γιέ και Λόγε του Θεοῦ του Ὑψίστου.

«**Ε**γώ ὁμως ποιός εἶμαι και τολμῶ νά ἀναφέρωμαι σέ Σένα, καρδιοννώστα; Ἀλλά τά λέγω

αὐτά γιά νά γνωστοποιήσω στόν ἑαυτό μου και στούς ἐχθρούς ὅτι σέ Σένα καταφεύγω, τό λιμάνι της σωτηρίας μου.

«**Ο**χι ἐγώ, ἡ Χάρις Σου ἐργάζεται τό πᾶν. Διότι δέν γνωρίζω νά ἔκαμα ποτέ κανένα καλό, παρά πλήθη κακῶν, και γι' αὐτό πέφτω μπροστά Σου σάν δούλος, ἐπειδῆ μέ ἀξίωσες νά μετανοῶ "ὅτι δούλός σου εἶμι, και υἱός της παιδίσκης σου". Ἀλλά **μή μέ ἀφήσῃς Κύριέ μου, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου, νά κάμω ἢ νά λέγω ἢ νά σκέφτωμαι ἐκεῖνα που δέν θέλεις**, διότι μου φτάνει τό πλήθος των προηγουμένων μου ἀμαρτιῶν ὅπως θέλεις ἐλέησέ με. Ἀμαρτήσα, ἐλέησέ με ὅπως γνωρίζεις. Πιστεύω Κύριε, ὅτι ἀκούεις τήν ἐλεεινή μου κραυγή. Βοήθησέ με στην ἀπιστία μου. Ἐσύ που μου χάρισες τή ζωή και μέ ἀξίωσες νά εἶμαι Χριστιανός. Ἐσύ εἶπες, Κύριε, σέ κάποιον ἀπό τούς δούλους: "ὅτι μέγα σοι ἐστί, ὅτι ἐκλήθη ἐπί σοί τό ὄνομά μου".

Αυτό εἶναι καλύτερο σέ μένα ἀπό ὅλες τίς βασιλείες του κόσμου και του Οὐρανοῦ, μόνο νά μήν ἀποτύχω νά καλοῦμαι μέ τό γλυκύτατο ὄνομά Σου.

"Ὅπως, λοιπόν, ἀλλά ἀναγνώσματα ἀρμόζουν στόν πρακτικό και ἄλλα λόγια και δάκρυα και προσευχή, ἔτσι και αὐτή εἶναι διαφορετική πίστι ἀπό τήν πρώτη που γεννᾷ τήν ἡσυχία. Διότι ἐκεῖνη εἶναι πίστι της ἀκοῆς, ἐνώ αὐτή εἶναι πίστι της θεωρίας, ὅπως τήν χαρακτηρίζει ὁ Ἅγιος Ἰσαάκ, και ἡ θεωρία εἶναι πιό σίγουρη ἀπό τήν ἀκοή. Ἀπό τή φυσική γνώσι γεννᾶται ἡ πρώτη και κοινή πίστι των Ὁρθοδόξων, ἀπό τήν ὁποία γεννᾶται ἡ κατά Θεόν ἀπραξία, ὅπως εἶπαμε, ἡ νηστεία, ἡ ἀγρυπνία, ἡ ψαλμωδία, ἡ προσευχή και ἡ ἐρώτησι των ἐμπειρῶν.

«**Α**πό ὅλα αὐτά γεννῶνται οἱ ἀρετές της ψυχῆς, ἡ ἀθλαδῆ ἡ φύλαξι των ἐντολῶν και ἡ τακτοποίησι των ἡθῶν, διά των ὁποίων ἡ μεγάλη πίστι, ἐλπίδα και τελεία ἀγάπη, ἡ ὁποία ἀρπάζει τόν νοῦν πρὸς τόν Θεό, ὅπως εἶπαμε, κατά τήν ὥρα της προσευχῆς, ὅταν κάποιος ἐνώνε-ται μέ τόν Θεό, νοερά ὅπως ὁ Ἅγιος Νεῖλος λέγει.

ΥΠΟΘΗΚΕΣ ΖΩΗΣ

Άγιου Εύθυμιου

Πατέρες μου, και αδελφια μου εν Κυριω πολυαγαπημενα, και παιδια μου, μηηκα κι' εγω πλεον στη στερνη τη στρατα που ακολουθησανε τα γονικα μας, και πλησιάζει και η δικη μου στερνη ωρα. Θελω λοιπον να μου φανερωσετε την αγαπη και την αφοσιωια που εχετε προς εμενα, με την αποφασισα να φυλατε τις εντολες του Χριστου και πρωτα απ' ολες, την αγαπη, που γινεται ο συνδεσμος για την τελειωσι κι' όλων των άλλων αρετων. Γιατι ο, τι ειναι το αλατι για το ψωμι, ειναι και για τις άλλες αρετες η αγαπη και χωρις αυτην ειναι αδυνατο στον καθενα ν' αποκτηση πραγματικη αρετη.

Γιατι κάθε αρετη στηριζεται και θεμελιω- νεται στην αγαπη και στην ταπεινοφρο- σουνη. Και η μεν ταπεινοφροσουνη οδηγει αυτον που την ακολουθει στα υψη μεγαλων κατορθωμάτων. Η δε αγαπη τον κρατα γερα και με ασφαλεια, να μην πεση απο το υψος εκεινο. Μεγαλυτερο δε απο κάθε τι άλλο ειναι η αγαπη, οπως μας το φανερωσε το παραδειγμα του Δεσποτη μας και Δημιουργου μας, του Χριστου. Γιατι για την αγαπη και μονο τη δικη μας εταπεινωθηκε θελημα- τικα κι' εντυθηκε την ανθρωπινη σαρκα. Πρε- πει λοιπον, να Του εξομολογιεσθε διαρκως, και να Τον υμνολογητε, και να φροντιζετε, όσο το μπορειτε, να βοηθατε τους πονεμε- νους και τους δυστυχισμενους.

Η αγαπη ειναι η σφραγιδα που μπαίνει επανω στην ψυχη μας και φανερωνει, αν ειμαστε αληθινοι Χριστιανοι· γι' αυτο κι' ο Κυριος μας παρηγγειλε στους μαθητας Του: “απ' αυτο θα καταλαβουν ολοι πως εισθε μαθητες μου, αν αγαπιεσθε μεταξύ σας”.

Ποιους, λοιπον, εννοει, όταν λεη: “θα σαs καταλαβουν ολοι”; Ειναι φανερο πως εννοει τους ανθρωπους, περισσοτερον ομως μιλει εδω θαρρω για τους Αγγελους και για τους Δαιμονας, που μας περιτριγυρι- ζουν την ωρα που βγαινει η ψυχη μας. Γιατι, αν οι εχθροι μας ιδουνε πως η ψυχη μας ειναι σημαδεμενη με τη σφραγιδα της αγα- πης, φευγουν καταφοβισμενοι μακρια, και χαironται τότε ολες οι αγιες Δυνამεις.

Ας αγωνιζομαστε, λοιπον, αδελφοι μου, να την αποκτησωμε, γιατι αλλοιωτικα θα γινουμε, αλλοιμονο μας, αιχμαλωτοι των εχθρων μας...

Απο το γερωντικό

Κάποτε εζη ένας Αναχωρητης παρα πολυ διακριτικός· αυτος ηθελε να μενη εις τα κελλια, αλλα προς το παρον δεν ευρισκε κελλιον. Ένας άλλος Γερων, όταν εμαθε δια τον Αναχωρητην, και επειδη ειχεν ένα παραμερο κελλι αδειο, τον παρεκαλεσε να καθιση εις εκεινο το κελλι, μεχρις οτου ευρη άλλο καλυτερο. Πραγματι ο Αναχωρητης επηγε και εκαθισεν εκει. Μερικοι ομως απο τους κατοικουντας εις εκεινον τον τοπον ηρ- χοντο προς τον Αναχωρητην, ως να ηρχοντο προς ξενον, και ο καθεις εξ αυτων του εφερεν ο,τι μπορουσε· και αυτος τους εδε- χετο και τους εφιλοξενει.

Ο Γερων που του προσεφερε το κελλι ηρχισε να τον φθονη, να τον κακολογη και να λεη: “Εγω, αν και εχω τосα χρο- νια εδω εις αυστηραν ασκησιν, εν τούτοις ουδεις ερχεται προς εμε· και αυτος ο απατεων ολιγας ημερας εχει και κοιταξε ποσοι τον επισκεπτονται”. Αμεσως δε λεγει προς τον μαθητην του: - Πηγαινε και ειπε του να φυγη γρηγορα, διοτι το χρειάζομαι το κελλι.

Πραγματι ο υποτακτικος επηγεν εις τον Αναχωρητην και του λεγει:

- Ο Γερωντας μου ερωτα πως εισαι;

- Να ευχεται δι' εμε, διοτι εχει βαρυνει το στομαχι μου.

“Οταν επεστρεψεν εις το κελλι του, λεγει προς τον Γερωντα, που τον εστειλε:

- Μου ειπεν ο Γερων, οτι αναζητει άλλο κελλιον και φευγει.

Μετα δυο ημερας λεγει παλιν ο Γερων προς τον υποτακτικον του:

- Πηγαινε και ειπε του, οτι εαν δεν αναχωρηση απο το κελλι, εγω θα ερθω να τον διωξω με το ξυλο.

Ο υποτακτικος ηλθεν εις τον Αναχωρητην και του ειπε:

- Ηκουσεν ο Γερωντας μου οτι εισαι αρρωστος και λυπειται και με εστειλε να σε επισκεφθω. Και ο Αναχωρητης του απηνητησεν:

- Ειπε του, οτι με τας ευχας του εγινα καλα.

“Οταν επεστρεψεν ο υποτακτικος, λεγει εις τον Γερωντα του:

- Μου ειπεν, οτι μεχρι την Κυριακη φευγει με το θελημα του Θεου.

Οταν εφθασεν η Κυριακη και δεν εφυγεν ο Αναχωρητης απο το κελλι, επηρην ο Γερων μιαν ραβδον και επηγε δια να τον δειρη και να τον διωξη.

Ενω ομως επηγαινε, του λεγει ο υποτακτικος:

- Πηγαινω, Γερωντα, εγω γρηγορωτερα, μη τυχον ευρισκονται τιποτε ανθρωποι εκει και σκανδαλισθουν.

Ο Γερων του το επετρεψε. Προστρεξας τότε ο υποτακτικος λεγει εις τον Αναχωρητην:

- Ερχεται ο Γερωντας μου να σε παρακαλεση και να σε παρη εις το κελλι του.

Ο Αναχωρητης молis ακουσε για την τосην αγαπη του Γε- ροντος, εβγηκεν απο το κελλι να τον προυπαντηση, και молis τον ειδε, του εβαλλε μετаноια απο μακρια και του λεγει: - Μη κουραζεσαι, Πατερ· εγω ερχομαι προς την αγιωσουνη σου.

Βλεπων ο Θεος την καλοπροαιρετον εργασιαν του υποτακτι- κου, συνεκίνησε την καρδιαν του Γερωντος και αφοу επεταξε την ραβδον, ετρεξε να τον ασπασθη. Πραγματι τον ησπασθη και τον επηρε μαζί του εις το κελλιον, ως να μην ειχεν ακουσει ο Ανα- χωρητης τιποτε απο οσα ειπεν εναντιον του ο Γερων. “Οταν εφθα- σαν εις το κελλιον ηρωτησε τον υποτακτικον του:

- Τιποτε δεν του ειπες, απο οσα σου ειπα;

- “Οχι, απαντησεν ο υποτακτικος.

Οταν επληροφορηθη αυτο, εχαρη ο Γερων και αντεληφθη οτι ο φθονος του ωφειλετο εις τον Διαβολον· και τον μεν Αναχωρητην τον ανεπαυσε και τον επεριποιηθη, εν συνεχεια δε πιπτει προ των ποδων του υποτακτικου του και του λεγει:

- Συ πλεον πρεπει να εισαι Γερωντας και εγω υποτακτικος σου, διοτι με την εργασιαν σου εσωθησαν και των δυο μας αι ψυχαι.

ΟΣΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ Ὁ Καυσοκαλυβίτης

Ἡ ωραιότατη, ἀμφιθεατρική καί θεαματική Σκήτη, τὴν ὀνομασία **“Καυσοκαλύβια”** πήρε ἀπὸ τὸν πρῶτο κάτοικό της, τὸν Ὅσιο Μάξιμο.

Ὁ Ὅσιος Μάξιμος καταγόταν ἀπὸ τὴ Λάμψακο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καί ἤρθε στὰ μέρη αὐτὰ τὸ 1320, γιὰ νὰ ἀσκητέψη καί νὰ ἀπολαύσῃ τὴν κατὰ μόναν πνευματικὴ ἡσυχία διότι σάν θερμὸς ἐργάτης τῆς νοερᾶς προσευχῆς, ἤθελε νὰ μὴν τὸν ἐνοχλῇ κανένας.

Ὁ μὴς ἡ ἀρετὴ, ὅσο καί νὰ προσπαθῆς νὰ τὴν κρύψῃς δὲν κρύβεται, διότι τὴν φανερώνει ὁ ἴδιος ὁ Θεός, μὲ ἀόρατη πληροφορία καί ὑπερφυσικὰ σημεῖα, καθὼς λέγει καί τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο **“Σὺ δὲ ὅταν προσεύχῃ, εἰσελθε εἰς τὸ ταμεῖόν σου, καί κλείσας τὴν θύραν σου, πρόσευξαι τῷ πατρὶ σου τῶ ἐν τῷ κρυπτῷ, καί ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ”** (Ματθ. ΣΤ':6).

Ἔτσι καί ὁ Ἅγιος Μάξιμος, ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι Μοναχοὶ τὸν ἐνοχλοῦσαν συνέχεια, ἔφευγε κ' αὐτὸς καί ἀλλάζε τοποθεσία. Ἐκεῖ πού πήγαινε ἔφτιαχνε ἀπὸ κλαδιά μιά Καλύβα, κὶ ὅταν πάλι τὸν ἀνακάλυπταν οἱ ἄνθρωποι, τῆς ἐβαζε φωτιά, τὴν ἔκαιγε καί ἔφτιαχνε ἀλλοῦ ἄλλη καλύβα, ὥσπου νὰ τὴν ἀνακαλύψουν κ' αὐτὴ. Τότε τὴν ἔκαιγε κὶ ἐκείνη κὶ ἔτσι ἀλλάζε συνέχεια τόπο καί διαμονή καί ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτὸ πού ἔκαιγε τίς Καλύβες, ἔλαβε ὁ τόπος τὴν ὀνομασία **“Καυσοκαλύβια”**.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ Ἅγιος Μάξιμος ζοῦσε σάν πουλάκι, δὲν τὸν κρατοῦσε δέσμιο κανένα περιουσιακὸ στοιχεῖο, οὔτε σπιτια, οὔτε βιβλιοθήκες μὲ βιβλία κ.λπ. ἀντικείμενα, πού δεσμεύουν τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ γήινα.

Ἦ αὐτὸ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωκε τὸ χάρισμα νὰ πετᾷ σάν πουλάκι στὸν ἀέρα καί νὰ διανύῃ **“ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ”** μεγάλες ἀποστάσεις, ὅπως βεβαιώνει τοῦτο τὸ θαῦμα ὁ Ἠγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπαίδιου Ἱερομόναχος Ἰωαννίκιος, ὁ ὁποῖος μετέπειτα ἔγινε Ἐπίσκοπος Περιθεωρίου. Αὐτὸς, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἁγίου Μαξίμου περιέγραψε τὸ θαῦμα τοῦτο ὡς ἐξῆς:

Ἐἴχα ἀκούσει γιὰ τὴ μεγάλη ἀρετὴ τῆς νηπιτικῆς προσευχῆς καί θεωρίας, τὴν ἄκρα ἀκτμοσύνη καί τίς ἄλλες ἀρετὲς τοῦ Ὀσίου Μαξίμου, πού ζοῦσε στὴν ἐρημο τοῦ Ἄθω

καί κίνησα νὰ πάω στὰ μέρη ἐκεῖνα γιὰ νὰ τὸν συναντήσω. Ὅταν ἀπὸ τὴν Κερασιά προχώρησα ἀνατολικά καί μὲ πολὺ κόπο ἔφτασα στὸ τέλος σχεδὸν μῆς μεγάλης χαράδρας, πού καταλήγει στὴ θάλασσα, τότε ξάφνου βλέπω σάν σύννεφο νὰ κατεβαῖν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς κορυφῆς τοῦ Ἄθω ἓνα πράγμα καί πρὶν προλάβω νὰ ἀνοιγοκλείσω τὰ μάτια μου, βρέθηκε μπροστὰ μου ὁ εὐλογημένος Ὅσιος Μάξιμος.

Πέσαμε καί οἱ δύο κάτω καί ζητούσαμε ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον εὐχὴ καί εὐλογία, ἀλλὰ στὴν ἐπιμονή μου, ἔλαβα τὴν εὐχὴ καί τὴν εὐλογία ἀπὸ τὸν Ἅγιο Μάξιμο, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ μοῦ ἐρμήνευσε τὸν τρόπο τῆς νοερᾶς προσευχῆς καί μὲ δίδαξε πολλὰ ἄλλα ἀπαραίτητα πράγματα, πρακτικὰ καί θεωρητικὰ, μὲ παρεκάλεσε νὰ μὴν εἰπῶ σέ κανέναν οὔτε λέξι, ἀπ' ὅσα εἶδα καί ἄκουσα, πρὶν νὰ τὸν πάρῃ τελικὰ ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἀπὸ τὰ γήινα. Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ, ἀσπασθήκαμε ἀλλήλους καί ὅπως ἦλθε ξαφνικά, ἔτσι καί πάλι τὸν ἔχασα ἀπὸ μπροστὰ μου, γιὰ νὰ μὴ γνωρίσω τὴν κατοικία πού μένει.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔγινε τὸ 1360 περίπου, λίγο πρὶν νὰ τὸν πάρῃ ὁ Κύριος στὰ οὐράνια Σκηνώματα, τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν καί ἀναφέρεται στὸν Συναξαριστὴ, στὸν βίο τοῦ Ἁγίου στίς 13 Ἰανουαρίου.

Τὸ ἅγιο Λείψανο τοῦ Ἁγίου Μαξίμου δὲν βρέθηκε, διότι ἔφησε ἐντολή νὰ μὴ γίνῃ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου του, τὸ ὁποῖο, κατὰ παράδοσι, βρίσκεται λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὴν τοποθεσία τοῦ **“Κύρ - Ἡσαίου”**. Ὁ Γέροντας τῆς Καλύβας **“Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου”** Μιχαὴλ ἀπὸ τὰ Καυσοκαλύβια, ὅταν κατὰ μῆνα Μάιο τοῦ 1979 βρισκόταν στὴν Ἀθήνα στὸ Νοσοκομεῖο **“Αλεξάνδρα”**, δὺς μέρες πρὶν νὰ τὸν πάρῃ κὶ αὐτὸν ὁ Κύριος στοὺς οὐρανοὺς, εἶπε ὅτι γνώριζε τὸ μέρος πού βρίσκεται τὸ Λείψανο τοῦ Ἁγίου, ἀλλὰ φοβόταν νὰ τὸ ἀποκαλύψῃ ἀπὸ φόβο διότι μετὰ ἀπὸ ἐπτὰ χρόνια ἀπὸ τῆς κομίσσεως τοῦ Ἁγίου Μαξίμου, ἓνας Μαθητὴς του πήγε στὸ τάφο, κὶ ἀπὸ τὸν πολὺ πόθο πού εἶχε νὰ ἔχῃ ἓνα μέρος ἀπὸ τὸ Λείψανο τοῦ διδασκάλου του, ἄνοιξε τὸ τάφο καί πήρε τὸ ἓνα χέρι του. Ὁ Ἅγιος ὅμως τὸν ἐπέπληξε αὐστηρά: **“Πῶς τόλμησες νὰ παραβῆς τὴν ἐντολή μου; Δὲν σὰς εἶπα νὰ μὴ πειράξετε καί νὰ μὴ φανερώσετε σέ κανένα, τὸ λείψανό μου;”**

Αθωνική

πολιτεία

ΚΥΡΙΑΛΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ. 6443.290, FAX 6424.266

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Ἀργυρῶ Παχῆ

Ἀδραμυττίου 10, 171 21 Ν. ΣΜΥΡΝΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 1000 δρχ.

